

מדיניות חוץ ובטחון

אין להתנכר מכיסני ההתפתחות משיגרת האיבה לישראל המתגלים בקרב חוגים אינסלקטואליים בקרב הערבים. יש התנגדות גדלה להגמוניה של מצרים ושליטה על ארצות ערב. מתגברה ההכרה בצורך תיקונים סוציאליים וגוברת הכמיהה למשטר דמוקרטי. כל אלה פותחים אפשרות להידברות עם חוגי אינטליגנציה ערבית במקומות שונים, גם אם הדרך לא קרובה להידברות עם שליטים. מאידך אין להתעלם מתעמולת השנאה שאינה פוסקת בשידורים ובעיתונים הרשמיים ומסכנת ההזדיונות ההולכת וגדלה בארצות השכנות והעזרה הרבה שניתנת בכיוון זה פסין ומבטרת המועצות, והמכוונת בגלוי להשמדת ישראל. כל אלה מחייבים שני דברים:

- (1) לא להזניח כל אפשרות של בידברות להגברת מגמות השלום,
- (2) להגביר בלי הרף כוחו המרחיע של צה"ל, לגייס לצבא קבע טובי הנוער מהמשק השתופי (קבוץ ומושב) ומהעיר - מכל העדות ולשכלל את ציודו מתוך מיצוי כל האפשרויות הטכנולוגיות והמדעיות.

זה מחייב גם להזק כעמדתו הבינלאומי - גם על ידי סיפוח יחסי ידידות עם כל המדינות והעמים וגם על ידי העלאת הרמה התרבותית של עמנו והקפדה על הסוהר המוסרי של מוסדות המדינה שיעלו כבוד ישראל בעולם.